

Nataša Milenković – OSW 2013 – Govor

Pola istine je cijela laž!

Dobar dan želim svim prisutnima! Ja uopće nisam nervozna, totalno sam opuštena i ni na što ne mislim!

Svoj govor sam započela prvom laži. Jeste li svjesni činjenice da prosječan čovjek čak 200 puta u danu laže? Nemoguće je, mislite? Sada će svako od vas reći „ja ne lažem toliko na dan“ i to je vaša sljedeća laž.

Dragi slušatelji, poštovani žiri. Danas bih željela govoriti o lažima i o istini.

Moje ime je Nataša Milenković. Imam sada 18 godina i idem u Trgovačku akademiju u Matrštofu. U toj sam školi zapravo zbog želje moje obitelji. Zapravo sam htjela ići u školu za modne kreatore jer me moda oduševljava. No, moja majka smatra da s tom školom ne mogu naći posao. Tako sam sada u trgovačkoj školi. Kada me netko upita da smeta li mi što sam sada tu gdje jesam ili jesam li sada zadovoljna sa školom, automatski odgovorim: „Ne, ne smeta mi, zadovoljna sam školom u koju idem.“ I tako lažem onomu koji me je to pitao. Nažalost, to radim nesvjesno. Navikla sam na to pitanje i automatski odgovorim ono što se od mene očekuje.

Razmislite! Koliko puta na pitanje *kako si*, odgovorite *dobro*, a da vam uopće nije dobro? U suštini vam je loše, imate financijske, obiteljske ili poslovne problem, ali za taj je odgovor potrebno više vremena. Tako da umjesto: „Loše mi je, nemam novca, na poslu me šef nervira, moja sestra ne uči kako treba, majka mi je

bolesna“, odgovorite „Dobro sam!“ Zašto? Kako druge ne biste zamarali problemima? Kako ne bi drugi saznali vaše probleme?

Pola istine je cijela laž! Tko od nas ne voli ići u provod? Odemo u diskoteku, zabavimo se i dogode se neke stvari. Kada dođemo kući, prvo je pitanje: „Kako je bilo?“ Na to odgovorimo s pola istine: „Bilo je dobro“ jer ne želimo svojoj obitelji reći kako je uistinu bilo jer mislimo kako oni to neće shvatiti.

Da vam ispričam nešto: moja majka je u zadnjih godinu dana imala tri operacije. Ja se za njeno zdravlje jako brinem, ipak mi je majka i nikome tako nešto ne bi bilo svejedno. Kada nju pitam: „Mama boli li te?“, ona mi odgovori da je ne boli. A onda trči i uzima tablete da je ne bi boljelo. Ona mene „laže“ kako se ja ne bih brinula. Na pitanje zašto me laže odgovori mi: „Ne lažem te sine, samo ti ne govorim kako mi je da se ne bi ti zamarala time.“ Znači, i naše obitelji znaju lagati. Zna li za „lažan osmijeh“? Sigurno ga vidite otprilike 50 puta na dan. Taj osmijeh je kao maska koju ljudi stave kako ne bi pokazali svijetu svoje probleme. Kao u onoj pjesmi smijem se, a plače mi se. Nosimo taj osmijeh jer smo ponosni! Smijemo se drugima i dobre smo volje samo da drugi ne vide koliko smo nisko pali. Ponos je jedna osobina koju svatko od vas ovdje ima, gospodo. I sada bi opet netko ustao i slagao da ga nema.

Pogledajte samo. Gdje god da se okrenemo samo laži, a od malena su nam pričali bajke i učili nas da se lagati ne smije. Sva djeca odrastu i shvate da i te bajke nisu istinite.

Dobro priznajem da su ovo sve sitne laži za nas koje gotovo svaki dan koristimo. No što su to krupne laži? Je li to „nisam ja pojeo taj puding“ ili „ne tata, nismo još imali test iz matematike“? Ili čak omiljena laž svih učenika „profesore, zaboravio sam zadaću kod kuće“? O veličini jedne laži može se raspravljati.

Recite mi kako se osjećate kada, na primjer, Turci kraj vas počnu pričati turski? Kada vas pitaju smeta li vam, kažete *ne*. A u stvari bi najradije htjeli da oni prestanu pričati. Lažete jer želite izbjeći svađu koja može nastati.

Jednom sam srela dječaka kojega znam od malena. On je sjedio s nekim drugim dječacima koji su ružno pričali o njegovom ocu. A taj dječak je samo rekao: „Ja svoga oca ne volim!“ Znala sam da laže tom društvu. Vjerojatno nije ni jedini koji tako radi. Pitam se samo je li ga grizla savjest kada je stao pred svog oca?

Mi smo svi samo ljudi, ova vremena su učinila da nas savjest manje peče na svakodnevne laži. Moram priznati da kada me majka pita: „Jesi li se posvađala s nekim?“ odgovorim: „Nisam!“, a da i ne trepnem. Jednostavno ne osjetim da lažem.

Tko je od vas bio povrijeđen u ljubavi? Tko od vas nije mogao oprostiti laž: „volim te?“ Kada se ljubav ugasi tada počnemo razmišljati i uvijek se sjetimo samo laži. Zbog jedne laži mislimo da je sve bilo jedna velika laž. Tada smo svjesni svega što se događa. I samo nam je u glavi laž, laž, laž i ponovo laž. I što se onda s nama događa? Postajemo „kamenog srca“. Mislimo jedan je lagao, lagat će svaki.

Laž ili pola istine, to nije pravo pitanje. Laž je ljudska stvar. Mi nećemo prestati lagati jer su neke laži svakodneвне. A od malena nas uče „tko jednom slaže, tomu se više ne vjeruje“. To je istina! Neki ljudi laži ne mogu oprostiti. A i neki, ako oprostite, imaju uvijek osjećaj u sebi koji pita: „Laže li opet?“

Ovaj govor sam najiskrenije napisala. Dok ga nisam napisala, nisam ni bila svjesna koliko ja sama lažem. Ako ste srcem poslušali moj govor, prebrojite koliko ste samo danas puta slagali. I kada budete sljedeći put htjeli da slagati, pomislite u sebi: „Istina, da je i najcrnija, manje boli nego ružičasta laž“.

Hvala!

(925 riječi)

Nataša Milenković

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: govor (Naticanje u istočni jeziki 2013.)

Broj stranic: 4

Ljeto: 2015.

Škola: Trgovačka akademija Matrštof / HAK Mattersburg

Učitelj: mag. Ivan Rotter, MA

Predala za datarnicu: mag. Angelika Kornfeind